

Ánh Họa Châu

Tác Giả: Nguyễn Trọng Hoàn
Thứ Bảy, 14 Tháng 4 Năm 2012 05:49

Con không tin có thiên đàng.
Nhưng tin có làm đôn trờng, Chúa ơi!

LỜI KỂ CẢ DIỆM.

Nghe mẹ tôi kể lời, bố tôi là người thích đi hát cô đơn. . .Tôi là con lớn nhất trong nhà, lời sinh ra đời đúng vào cái đêm quân đội Quốc gia của Diễm trẻng tởn công nhóm Bình Xuyên.

Lúc mẹ trẻ bố, bố tôi phải chở mẹ tôi bằng chiếc xe mopylette. Giãa đờng, mẹ tôi quởn quởi, may mắn có một xe tuởn chở nh kéo mẹ tôi lên xe chởy thờng vào nhà hờ sinh tở Đờc Chính đờng Cao Thờng. Bố tôi chởy sau, không mang giởy tở, bố bố tở. Ngày hôm sau, bố đờc thờ, bố tôi vờ nhờ vào tôi cởi:

- Con bé này lớn lên xinh làm đây, nhưng lời sinh ra trong một đêm đông bão nhờ đêm qua thờ này. .

Mẹ tôi cởi:

- Anh đờ tởn tên cho con đi! Đờng lời tên đờm cô đờu con hát đờy! Vờn vào nó tởi nghiờp! Bố tôi cởi bí mở tở, đờ tởn tên tôi là Diễm, diễm là diễm lời, là cao sang.

Khi tôi một tuởi, bố tôi gờp lời một ngởi bởn cởu giao, rờ ông vào ngành cởnh sát, vì trờ cở khi vào Nam, có thờ bố tôi làm trong ngành hiởn binh. Sờ dĩ tôi kể chi tở tởy, vì nó có liên quan đờn cuở đời cởa tôi sau này.

Đúng như bà tôi nói đùa, tôi càng lớn càng xinh đẹp. Hãy nghe mẹ tôi con như bà nói với tôi: - Đôi mẹ tôi của con Diễm trong veo, ngời ngát, dãi dãi hàng mi cong mềm mềm. Đến thánh cũng phải mê mê lòng !

Bà ngoại tôi, mẹ tôi khi có ai khen tôi trẻ đẹp mẹ tôi bà, bà ngấm ngấm: “ Hông nhan đa truân! Mẹ tôi gọt: “ Bà cứ nói với y, nó vào vào ngấm ngấm cháu.” Bà bảo: “ Vâng, nói ra hết thôi!”

Trái với sự đẹp bà ngoài, việc hành của tôi thật là tồi tệ . . Có tháng tôi gọt đi sứt ! Mẹ tôi, do bác Thứ nếm thử, đã nhờ Hình đẹp đi kèm cho tôi học.

Hình gọi mẹ tôi bảo mẹ, “ Mẹ bảo cà nông không tưới nước mà!” Mẹ tôi vẫn nói đùa như vậy, nhưng khi mẹ nói đến lần thứ hai, thứ ba thì tôi mẹ tôi ra rùng, câu nói rắn đẽ nước, chỉ như còi tôi p quẩn cứ xua “ Nam nữ thụ thụ bất thân” mà thôi. Dù có lội nước giặc bóng gió đó nhưng mẹ tôi hình như vẫn chưa yên tâm, bà cho Kim Anh, đưa em tôi và thằng Tuấn, thằng em út, học chung. Mẹ tôi giáo dục với Hình:

- Cậu tự là cháu đẹp con Diễm cho mẹ, còn mẹ đẹp kia, cho nó ngấm vào đẹp đẹp chúng khi khi chấy nhông mà thôi.

Hình không đẹp trai, lùn cao và đen. Cậu mẹ tôi lúc nào cũng mẹ to như đang đẹp chìm trong mẹ tôi còi xa xăm nào đó. . . Hình không bao giờ còi trong suốt thời gian tôi khi bực vào của nhà cho đẹp khi anh ra vẻ .

Căn nhà tôi có hai tầng. Cậu tôi lười dãi, mẹ tôi mẹ tôi may mắn, “ Tiềm May Áo Dài Diễm”. Lười trên chia làm hai phòng, có mẹ tôi của sứt như, không có cánh cửa, thông với hai phòng, đi lâu lâu bà tôi phòng bà tôi thò đẹp ra, quan sát xem gian bên này chúng tôi làm trò trò gì, hoặc đẹp nói chuyện với Hình về mẹ tôi tin tức nào đó. Trái với mẹ tôi, bà tôi gọi Hình học học, mẹ tôi khi học đẹp câu chuyện, bà tôi còi chỉ thằng Tuấn:

- Thằng ông mãnh kia, cậu giáo cứ đánh khỉ, cho bớt chấy ra mẹ đẹp đẹp!

Ánh Hòa Châu

Tác Giả: Nguyễn Trọng Hoàn
Thứ Bảy, 14 Tháng 4 Năm 2012 05:49

Như tôi đã nói ở trên, tôi rất cảm ơn anh, nhưng Hình luôn luôn kiên nhẫn giúp tôi rất nhiều cho tôi học, thậm chí giúp tôi làm bài về trình. Tôi không muốn Hình chê, nên càng cố gắng. Tôi đã trở thành học sinh giỏi trong lớp, nhưng tôi chỉ thích những môn thực khoa học nhân văn, tôi ghét môn toán. Cho nên phần lớn thời gian, Hình chỉ toán cho tôi.

Thời gian này, Hình đang học năm hai y khoa. Có lần tôi đang đứng chờ chờ áo dài, thì tôi nghe thấy tiếng Tuấn từ ngoài đường chạy vào, vội chạy lên cầu thang vội vã là:

- Tuấn sắp hết đã đến, nhanh lên! Nhanh lên!

Mẹ tôi cười:

- Phải vội mẹ đi đi.

Tôi khoanh tay:

- Chào cậu.

Mẹ tôi cười, bà nói to cho các cô thấy nghe:

- Thấy không, nó cao hơn bạn học cậu giáo rồi đấy, con gái mà chúng có ý gì chút nào!

Hình chào mẹ tôi, anh cúi đầu chào các cô thấy, rồi đi đứng lên lầu. Mẹ tôi cười nói to:

Ánh Hòa Châu

Tác Giả: Nguyễn Trọng Hoàn
Thứ Bảy, 14 Tháng 4 Năm 2012 05:49

- Thấy con nhà ngäi ta mà phát thèm, ngän y tuäi mà säp ra bác sĩ räi đó!

Có lúc Hình đä mät cäi chính:

- Còn lâu mä , väi thäi buäi này, häc đäc ngày nào biät ngày y.

Riêng tôi, tôi biät, näu trông thäy đäc cäc mä. tôi biät mä tôi mä cäc có mät ông con räi làm bác sĩ.

Räi mät hôm, Hình đän säm hän thäng lä. Anh ngäi nói chuyän väi bä mä tôi rät lâu trên căn gác bên. Sau cùng anh đi qua chä chúng tôi. Anh nói, hai tay xoän läi väi nhau. Cái cä chä bäi räi y, tôi chäa täng thäy ä Hình. Anh không nhìn tôi nhäng nhìn chäm chäm vào thäng Tuän:

- Hôm nay, cäu đäy các cháu là hôm cuäi cùng. Sáng thä hai tuän sau. Cäu nhäp ngũ räi.

Thäng Tuän cäi hô hä, xäe tay ra :

- Chúc cäu giáo thäng lä bình an!

Tôi tê cäng cängäi Tôi cän chät môi đä cä nén mät cäm giác quän thät bät chät. Näc mät tôi tràn ra, tôi väi läy cä hai bàn tay úp vào mät. Con Kim Anh cũng bät khóc.

Suät thäi gian còn läi, tôi không nghe Hình giäng bài gì cä. Nhäng vòng tròn hình häc to nhä, Hình vä trên bäng cä nhä đang thät cä lòng tôi läi. . . Tôi ngäi bät đäng nhä thä cho đän khi tôi nghe tiäng Hình:

Ánh Họa Châu

Tác Giả: Nguyễn Trọng Hoàn
Thứ Bảy, 14 Tháng 4 Năm 2012 05:49

- Cậu vớ các cháu nhé. Cậu đi nghe Diễm !

Cậu đêm hôm ấy tôi không ngủ . Tôi trợn trợn c, ríi bít dầy, mớ toang cớ a sớ . Ở phía Tây cớ a bớ u trớ i, có mớ t ông trắng mớ nhớ t, méo mó đang cùng vớ i nhớ ng trái hớ a châu lớ p lờ, mong manh, xa lớ c nhớ đang lớ ng nghe nhớ ng tiớ ng đớ n đớ i bác rừ rớ m vớ ng tớ dớ i đớ t. Rớ i hớ t vào tớ n trái tim non nớ t cớ a tôi, mách báo tôi rớ ng, tôi đã yêu anh tớ lâu lớ m rớ i mà bây giớ tôi mớ i biớ t. . .

Sáng hôm sau, tôi chào mớ đớ đớ n trớ ng. Mớ tôi nhìn ngay vào đôi mớ t xớ ng đớ cớ a tôi:

- Chiớ u nay, mớ cho các con đi xem ciné vớ i cớ u giáo mớ t bớ a. Khí khái hã! Anh hùng rớ m!
Thiớ u gì ngớ i đánh giớ c kia chớ !

Do Hình giớ i thiớ u, Quân, mớ t bớ n cùng hớ c y khoa vớ i anh nhớ ng sớ p ra trớ ng đớ n kèm cho chúng tôi. Khác vớ i Hình, Quân hoớ t bát, cớ i nói luôn mớ m. Anh nhanh chóng chinh phớ c đớ c cớ m tình cớ a mớ tôi và thớ ng Tuớ n. Riêng Kim Anh cầu nhàu:

- Đàn ông, con trai cái gì mà miớ ng mớ m cớ nhớ bà già trớ u!

Còn tôi, sau mớ t thớ i gian dài tớ ngày Hình đi, tôi nhớ ngớ i mớ t hớ n, lúc nào đớ u óc tôi cũng nghĩ quanh nghĩ quớ n, nghĩ đớ thớ chuyớ n, mà chuyớ n nào cũng có thớ p thoáng bóng hình Hình ở trong đó. Tôi không cớ i, không nói trong suớ t thớ i gian Quân đớ n dớ y hớ c.

Tôi vớ n là đớ a con gái thiớ u tớ tin, và thớ t quái lớ : Mớ i câu nói, tiớ ng cớ i cớ a Quân, kớ cớ lúc anh đùa cớ t, tôi có cớ m tớ ng nhớ nhớ ng ngớ n gió thớ i tớ mớ t tai lớ ng hung hiớ m, mà cớ mớ i lớ n chớ m qua tôi lớ i làm cho tôi sớ n gai lớ c. . .

Có lớ n Kim Anh đớ ng phớ t dớ y:

- Cậu luôn luôn nói, cậu Hình gì ng nh th này là sai, th kia là lòng vòng. Cháu không thích cậu nói nh v y n a!

Ba tôi thò đầu qua, quát to:

- Con Kim Anh, không đ c h n.

Do s xúc đ ng khi k câu chuy n v cu c đ i c a tôi, cũng vì tôi mu n so sánh Hình và Quân mà tôi quên k m t chi ti t, tr c ngày Hình lên Đà Lạt nh p ngũ. Chi ti t này, nó có liên quan đ n tôi, đ n nh ng khúc quanh trong cu c đ i tôi sau này.

Hình đ n xin b m tôi đ d n ba ch em tôi đi ciné. Phim chi u th ng tr c nên khi chúng tôi vào rạp thì bên trong t i hù. Hình c m tay Kim Anh và Tuấn. Tôi đi theo, ng i soát vé lia ánh đèn pin v phía nh ng gh tr ng, thì th ng Tuấn len vào ng i gi a tôi và Hình. Cái mi ng nó bô bô:

- M d n em ph i ng i gi a c u giáo v i ch Di m!

Cho đ n khi ng i vi t l i nh ng dòng này, tôi không còn nh hôm đó chi u phim gì, tôi ch còn nh nh in, tôi và Hình sóng vai trên đ ng tr v . Con đ ng Lê Thánh Tôn chi u cu i năm ch m l nh. Ng phai vàng bên c nh ti ng xao xác c a lá me g i gió . . . M i ba, b n gi chi u mà tr i nh có h i s ng l nh loãng. Tà áo dài tr ng c a tôi bay bay trong gió, có lúc qu n c vào ng i Hình. Tôi b i h i, mu n ôm c chi u ch m đông c a Sài Gòn hôm y vào lòng: Tr c m t tôi, t cây c đ n con ng i, cái gì cũng đ p, nh ng v t n ng quá nh còn đang ch n ch trên nh ng tàn lá th p. Ti ng riu rít c a đàn chim s nh m t t u khúc cho tình yêu đ u đ i c a tôi thẳng hoa. Tôi mu n nói đ i u gì v i Hình đ anh hi u n i lòng c a tôi lúc b y gi , nh ng tôi m c c không th t ra l i. . . B ng m t ý nghĩ lóe ra trong đ u: Tôi thềm đ c nép sát đ u tôi trong vòng tay c a anh, thềm nhìn sâu vào đôi m t anh, mà ó đó, tôi bi t, tôi đã đánh r i tâm h n tôi cho mãi mãi v sau. . .

Còn Hình thì v n l m lì đi bên c nh. Ch có m t l n, anh đ ng l i nhìn vào m t tôi, ti ng anh th ng th t trong gió:

- Diễm này.

Tôi nhìn Hình chầm đi, tôi có linh cảm âm thanh của hai tiếng y đang len lén đi vào tận trái tim tôi.

- Gì anh?

Đến đâu tiên tôi gặp Hình bằng anh. Trong đôi mắt sâu thẳm quen thuộc long lanh kia, có tia nhìn là gì! Tôi đã biết Hình muốn nói đi đâu rồi! Nhưng con tim con gái của tôi đang chờ một câu chuyện tình mà tôi đã từng khao khát. . . Bằng, có tiếng của tiếng Tuấn từ phía sau:

- Cậu giáo đến rồi cháu đi ăn kem đi!

Đêm hôm ấy, khi mắt đêm nọ, tôi thao thức mãi không ngủ được Trăng khuya vờn vờn chiếu xuống qua cửa sổ nhòm nếm man cánh tay trên của tôi, như một tiếng gõ đang tan chảy trên da thịt tôi. Có lúc tôi mê đi. . . Có lúc, tôi thấy tôi và Hình đang ngủ trong một căn nhà nọ để ngỗng không mộng quỳnh, có gió lạnh rít ngoài liếp cửa, có tiếng chuông đổ hàng cho tôi vùi vào giấc mộng tình thắm nồng êm. . . Có lúc, tôi thấy một tiếng sông lấp lánh mắt trời, có những tia sáng ấm nóng đang cuộn cuộn Hình và tôi vào một miền sông nước bất tận, đất trời toàn một màu xanh khoáng khoáng.

Sau ngày Kim Anh to tiếng với Quân, anh bắt dè bêu với Hình, nhưng có một hôm, trong lúc nghỉ ngơi lao giã giã. Tiếng Tuấn đột nhiên nói:

- Sao cậu Hình lại phải đi lính? Cậu ấy có quyên xin hoãn dịch mà!

Câu nói vô tình của Tuấn như lưỡi dao sắc của vào lòng tôi đau buốt.

Kim Anh nói:

- Làm trai , khi quä c biän thì phäi ra trän, chä cä ru rú ä thành phä thì đâu có phäi là con trai!

Län đäu tiên tôi thäy Quân näi nóng:

- Nào có phäi ai cũng häc đä c đâu! Đi lính cũng là mät läi thoát. . .

Tôi thì vän läng thänh. Hình nhä mäi chuyän, mäi vän đä, nhät là khi nhäc đän Hình, Quân chä nhäm xem phän äng cäa tôi. Tôi biät Quân yêu tôi.

Tháng Sáu năm äy, Quân nghä đäy vì anh phäi lên Đà Lạt häc quân sä trä c khi män khóa. Mätôi cũng cho chúng tôi đi ciné väi cäu giäo bäa chät (Nhäng län này, bà không đän Tuän ngäi xen vào giäa tôi và Quân, nhä län trä c väi Hình näa). Kim Anh läy lý do nhäc đäu không chäu đi. Tôi biät, thä nào hôm nay, tôi cũng phäi trä läi Quân mät câu häi. Mät câu häi rät đä cho tôi trä läi.

Kim Anh tuy nhä hän tôi mät tuäi nhäng nó khôn hän tôi nhiäu läm, tính tình nó läi cäng rän. Nó tuy là em, nhäng ngay cho đän bây giä, nó vän nhä mät chiäc dù, che mäa näng, che cä nhäng đäng bảo trong cuäc đäi cho tôi. . .

- Näu anh chàng có häi, mà thä nào cũng häi, chä cä nói thäng väi hän Yêu làm sao đä c cái bän mät äy!

Häi länh trong räp làm tôi än än, Có nhäng lúc tôi thäy mät näi sä häi mä hä, y nhä có mät làn häi thä nóng häi cäa Quân đang chän vän trên gáy, trên má tôi.

Tôi rút ngay tay tôi khi Quân cầm tay tôi:

- Anh yêu Diễm.

Tôi nhät cäng i, bàn tay nhäm nhäp mä häi cäa Quân làm tôi nghĩ đän con iän, con vät mà mäi khi, chä trông thäy läp da nhän nhän, đôi mät ti hí cäa nó là tôi đã ù té chäy.

Län đäu tiên trong đäi con gái, tôi nghe mät ngäi con trai nói väi tôi nhä thä. Tôi bàng hoàng, len ra phía thäng Tuän, đang ngäi iä tän đäu đäy.

- Tuän đäi chä cho chä.

Khi vä nhà, tôi đi nhanh đän bän räa mät, tôi nhä đän häi thä cäa Quân, nhä đän bàn tay cäa Quân, nhä täi anh Hinh. . . Näc mät tôi trào ra. Kim Anh đän bên:

- Kä cho säch đi, cái thä. . . Cà chän y đi chä Diễm iä!

LäI Kä CäA PHäN.

Tôi tên là Phän, Hä sĩ Phän, ngäi ta đät cho tôi nhiäu cái tên nghe ngäng, nào là: “Thäng Ô Đä”, “chú Tà Loäc”, “anh Cao Bäi” Ôi thôi! Nhiäu tên iäm, mà cái tên nào cũng ám chä công viäc thäng ngày cäa tôi là giúp đä viäc riêng cho ông Tiäu đoàn träng. . .

Ông säp mäi cäa tôi là Thiäu tá Hinh, còn rät trä, häi đen nhäng có hàm răng đäp, năm thì mäi häa tôi thäy ông cäi. Mät luôn luôn buän räi räi. Tôi luôn mang mät cäm giác räng, ngäi chä huy tät bäng cäa mình hình nhä näng chäu mät tâm sä khäc khoäi gì đó! Chä cäi chuyän yêu đäng gì đó mà thôi! Chä tôi biät rät rõ, ông y chä có mät bà mä già đang bä bänh tê thäp. Hàng tháng, chiäc phong bì mäu vàng cäa ban quân iäng đäa cho ông thä nào, thì ông đäa

Ánh Hòa Châu

Tác Giả: Nguyễn Trọng Hoàn
Thứ Bảy, 14 Tháng 4 Năm 2012 05:49

---

nguyên nhân thế cho tôi, nhân tôi vẫn trao cho bà con Ngã ba ông T, với chị một lời khuyên duy nhất:

- Chú nhân đây, mà tôi có hỏi, chú nói đây Tiểu đoàn đang huấn luyện nên không phải đi hành quân. Nhân đây!

Cho đến một hôm tôi nhận rõ, ý nhân chuyện này mới xảy ra hôm qua Sau gần ba tháng hành quân biên giới Việt Miên. Tiểu đoàn tôi vẫn đóng quân tại Chà Rây, một căn cứ cũ của M trước ngay sát phía Nam của một khu B và L, thuộc địa phận của quân Trưng Bàng.

Khoảng hai giờ chiều ngày hôm nay, một người con gái, đi chiếc xe honda, dừng lại trên gác cửa, chiếc áo dài màu trắng quàng khăn đỏ trắng. . .

Người con gái dừng xe, bước xuống nhìn gần ông Trưởng thôn già phép.

- Bác cho cháu hỏi, đây có phải Tiểu đoàn 3 không ?

- Cô muốn gặp ai?

- Cháu muốn gặp anh Hinh.

Ông Trưởng thôn già cao giọng hỏi:

- Hinh nào mà đi về đây. Đi đi nào chứ có Hinh. Có biết công việc gì không?

- Thưa Hinh, Thiệu tá.

Ánh Họa Châu

Tác Giả: Nguyễn Trùng Hoàn
Thứ Bảy, 14 Tháng 4 Năm 2012 05:49

Ông già gật đầu mình, nhúng ông súp trộm c, bà n bà nh, nhân tình nhân gái ra vào t p n p, ch a kéo k p con ng a g ch n c ng lên là đã b la r y. Đ ng này. . . Sao d u dàng quá!

- Th a bà, bà là. . .

Ng i con gái đ m t bình tĩnh tr i.

- Không! Không, tôi ch là em c a ông y. . . Cho tôi vào nhé!

Chi c xe đ u trên th m b ch huy.

- Sao Di m bi t anh v mà lên?

Ng i con gái ph ng ph u:

- Kim Anh ch cho em, eo i! Con đ ng vào đây th y mà ghê! L i g p ông già c ng l c v n mu n đ ng tìm luôn! Nào anh! Cho em vào trong đi, lính c a anh đông quá! H đang nhìn em kìa! M c c mu n ch t!

Hai ng i ng i nói chuy n trong phòng khách. Tôi tò mò l ng nghe, nh ng không bi t h nói chuy n gì. Tôi l i ng c nhiên, tr c kia ch ng có cô gái nào lên thăm s p cũ mà l i ng i phòng khách c. H th ng nói chuy n dăm ba câu r i vào th ng phòng ng đóng c a l i, r i nh ng ti ng r r m, ti ng kót kót c a chi c gi ng đóng b ng g thông pháo binh, nh ng ti ng th d n d p, r i sau cùng là nh ng ti ng n c x i ào ào phòng t m k c n.

Đ ng này, c gi đ ng h r i mà hai mái đ u v n ch m vào nhau, hai ng i v n c xoay xoay

Ánh Hòa Châu

Tác Giả: Nguyễn Trọng Hoàn
Thứ Bảy, 14 Tháng 4 Năm 2012 05:49

---

mãi hai ly chanh đá. Tôi đứng ở phía hông nên chỉ thấy đầu của Thiệu tá cúi gằm xuống, còn đôi vai của người con gái rung lên từng chút. . . Nhưng lúc tôi đứng gần, hai người ngẩng đầu. . .

Con mất của người con gái hỏi đi và . . .

Tôi bước thấy Đới úy Trọng ban 3, từ phòng hành quân cầm tay súng bước ra. Ông không nói:

- Thừa Thiệu tá. . . Chào bà. . .

Hai người đứng lên :

- Xin giới thiệu, đây là Diễm em tôi, còn đây là Đới úy Hiệu.

Tôi thấy Đới úy Hiệu có vẻ bối rối:

- Thấy rất may mắn cho chúng, đứng ngoài ngã ba Trưng Bàng vào căn cứ, có một chiếc xe lam của bạn giới thiệu.

Người con gái không ngạc nhiên, không tỏ vẻ sợ hãi. Cô nhìn mặt tiên cô và hạ giọng xuống. Cô xa lạ với người và cảnh này và hình như cô xem việc cô người bên cạnh Hình là đã yên ổn làm rồi, như cô đang mang một nỗi khổ tâm, mà dù có chút chốc, đau khổ thì nào cũng không sánh bằng. . .

Cô thấy hỏi:

Ánh Hòa Châu

Tác Giả: Nguyễn Trọng Hoàn
Thứ Bảy, 14 Tháng 4 Năm 2012 05:49

- Có sao không anh?

Thị u tá Hình còi:

- Còn sao nữa, em đã vào đống cỏ độn đây rồi! Có đi u, không chớ c chi u nay em có thể về đống cỏ đâu!

Thị u tá quay lại nói với Đợi úy Hi u:

- Cậu thì đi u đống cỏ độn 1 ra đó xem sao?

Không biết vì sao tôi cảm thấy vui vui khi con đống cỏ độn Và ngó i con gái phôi i lại thốt! Bả Hi u này cảm tình lại mà đây ! Ông biết, cảm chớ huy cảm ông mới đi hành quân xa lâu ngày mới về . . .

Hà lại ngó i nói chuyện rất lâu trong phòng ngủ mà toang cảm. Tôi đưa lên hai tô cháo gà. Ngó i con gái lúc này đã thay chiếc áo dài bằng bộ đồ màu đen, lo i cảm cán bộ xây dựng nông thôn mà ông Hình thối ng cảm. Bả về về a rồi ng thủng thủng, về a tặng thêm một về đồ đạc.

Ngó i con gái thốt thà:

- Tôi lên đây làm phiên chú quá nh?

Bà ng ngó i con gái chớ về phía cảm s:

- Ánh sáng gì mà cảm chớ cảm nh ánh lại a về y anh?

Ánh Họa Châu

Tác Giả: Nguyễn Tráng Hoàn
Thứ Bảy, 14 Tháng 4 Năm 2012 05:49

- Ánh họa châu đẹp y!

- Thích quá, hàng đêm nó là bän väi em đẹp y! . . Vào nhäng đêm không ngä, em thäng ngäi nhìn nhäng ánh họa châu đẹp y. Kim Anh nó gäi là ánh thiên chäng!

- Sao đẹp là thiên chäng?

- Nó bäo thiên là träi, chäng là sáng. Träi soi sáng cho nhäng bäc quân hành!

- Lát näa, anh đẹp a Diäm ra ngoài, tha hä mà ngäm!

Ông Hình cäm mät gói đi ra, chä mät lát sau, ông bäc vào:

- Chú cho tôi xin hai cái móc áo. . . Treo ở đây, chä sáng mai là khô chä gì!

Tôi chäy đi lấy móc áo, träi đẹp i thäy ông đang rä rä chiäc áo dài träng. Tôi giät mình:

- Sao Thiäu tá không đẹp cho em giät?

Ông Hình cäi:

- Cäu thäng ai cũng có cái diäm phúc giät áo cho ngäi yêu hay sao?

Ánh Họa Châu

Tác Giả: Nguyễn Trùng Hoàn
Thứ Bảy, 14 Tháng 4 Năm 2012 05:49

Tôi nhiên tôi cảm thấy vui vui. Tôi ngày ở Trung tâm huấn luyện Quang Trung ra, nhớ mau mắn, kín miệng tôi đã đứng c võ giúp việc cho nhiệm vụ ông Tiểu đoàn trưởng. Tôi đã phải khi sợ, nhớ c nhà với biết bao nhiêu tính đứng nh tại quái cả những bà với lên với bé cả những ông sợ p y.

Ngôi i con gái thấy tôi thẹn thẹn, cô d u dàng.

- Thôi chú đi nghỉ đi đứng y tôi lo cho.

Sao họ đẹp đôi quá, sao họ phúc hậu quá, c c gì họ lý đứng c nhau!

Tôi vẫn không ngừng đứng c Tôi chỉ chỉ cái cả phòng kia đóng lại, nhớ ng tôi đã thụt võng! Cánh cả cũng đóng, nhớ ng chỉ có cô gái ng ở bên trong, còn Tiểu tá Hình tôi nghi p cả tôi thì nằm ng trên mặt chiếu ghế b nhà binh ngoài.

. . Cũng có những tiếng cốt kết những đó là tiếng tr mình liên tục cả cả hai ngôi i, mà tôi biết chỉ c họ còn đứng y p những đứng u không thể nói ra đứng c. . .

Sáng hôm sau, ngôi i con gái chu n b ra với. Cô gọi tôi đứng n, hai tay đứng a cho tôi mặt phong bì:

- Tôi nghe anh Hình nói chú sợ p đi phép, có chút quà gọi cho thím và các cháu!

Tôi đã cảm đứng ng mu n khóc Tiểu tá đứng a cô ra Trùng Bàng. Tôi ng n ng nhìn cánh áo đen cô đứng n đứng u gi ng. . .

Đó là lên đứng u tiên và là lên cu i cùng tôi g p cô Di m.

LỜI KỂ CỦA A KIM ANH.

Thầy còn bé, nhất là thời gian còn đi học, ai cũng bảo tôi giỏi giang chứ Diễm. Tôi vẫn thế nhưng đôi mắt vì sưng sưng khi có ai nói với tôi đi uỵch. Nhưng giờ đây là người khác mà mỵ. Vì c hôn nhân của chúng, vào người khác, chúng không đến nỗi tệ như thế đâu!

Trong gia đình tôi, chúng tôi có một người, còn ai cũng phải đi vì c hôn nhân Diễm tôi là y Quân. Thầy y uỵch, mà tôi đã a s t t. Tôi nói với chúng:

- Bà già chúng đã a thôi, đừng mang lòng đi ý.

Nhưng mà tôi đã làm thế. Lúc xe của thầy đi đến đâu đó a mà tôi đi ra ru t. Chúng tôi ôm lấy khuôn mặt nhợt nhạt của mà khóc nức nức:

- M t nh l i đi m i! M c kh e l i r i m b o nh th nào con s chi u ý m !

Th là chúng tôi đi lấy chúng. Tôi th m thía với câu th Nguyễn Bính:

Ng i ta pháo đ r u h ng.

Nhưng trên đ u chúng mắt vòng hoa tang.

Tr c khi lên xe hoa, mà chúng tôi chưa biết gì là xe tang, tôi xúi chúng nên đi thăm anh Hình Ch do đ mãi nhưng cuối cùng cũng đi. Không may, t i hôm y, chúng không về đ c. Không may hơn nữa, Quân t i nhà. Thầy ng Tuấn không biết t t giáp gì bỏ bỏ cái mi ng:

Ánh Hòa Châu

Tác Giả: Nguyễn Trọng Hoàn
Thứ Bảy, 14 Tháng 4 Năm 2012 05:49

- Chị Diễm em đi thăm anh Hình rồi!

Quân hôm hôm ra ngoài xe, ngó chị suốt đêm, mà tôi gọi thế nào, Quân cũng không vào nhà. Ngó chị cho đến sáng, Quân mới đi.

Chị Diễm vậy. Mà tôi lòng nhói mất con thú bất ngờ. Trái với tính tình thảnh thơi ngày là căng thẳng và thiêu đốt. Chị nói thế ngó chị tôi:

- Con đi thăm anh Hình thế, con có ngó chị đêm thế đấy, nhưng con không có làm gì bất hiếu gia phong như mẹ vừa nói đâu!

Mà tôi vẫn chần chịt.

- Ăn nói với người ta như thế nào bây giờ? Hờ hững! Thay quần áo, mà đến đi xin lỗi nó!

Tôi bật lên:

- Không phải xin lỗi ai hết. Vì cớ gì mà phải xin lỗi chị chứ?

Mà tôi lấy cái thước đo quần áo, run run chui vào mắt tôi:

- Mà, muôn sự cũng rồi mà ra cớ!

Rồi mà tôi chụp cái kéo, xoay ngược mũi nhọn vào ngực:

Ánh Họa Châu

Tác Giả: Nguyễn Trọng Hoàn
Thứ Bảy, 14 Tháng 4 Năm 2012 05:49

- Con không đi, mẹ chờ t cho con xem!

Chị Diễm tôi nói:

- Thôi đừng c, mẹ đừng Kim Anh nó đi với con đừng c rồi!

Tôi ngồi dúi xe chờ chờ. Khoảng gần một tiếng đồng hồ sau chị bước xuống. Chị phải vịn tay vào lan can mới lên được nhúng chân xuống nước. Một chốc xanh mét. Tôi chạy tới đỡ chị. Bỗng, tôi tái mặt khi nhìn thấy vệt áo phía sau có máu vệt máu đỏ. Tôi nghĩ rằng gấm lên:

- Khẩn nạn hết sức! Đem lên xem nó là con thú hay là bác sĩ đây?

Chị khóc, giữ tay tôiไว้:

- Thôi mà Kim Anh! Anh muốn chờ chờ ng minh xem đêm qua. . .

Chiến cuộc càng ngày càng khốc liệt giữa một bên là những chiến sĩ can trường của QLVNCH, đang càng ngày càng bước đồng minh và những cuộc bi thảm tình phận chiến có mang màu sắc tôn giáo làm lung lay, cô lập. . . Những cuộc phản kháng của những nhà văn nhà báo, lẽ dĩ nhiên, có sự giết giết của Cộng sản. Họ đòi cho bằng được những thứ mà chiến tranh muốn khuất phục. Những Tội ác thì đang cần những thứ khác kia! Những thứ mà lòng vấp, tham vọng cá nhân và đồng phái không có. . . Với một bên là những người Cộng sản, mang khát vọng dùng giáo đũa máu đỏ thôn tính miền Nam bằng bất cứ giá nào!

Đám cưới chị tôi buồn như một đám cưới chôn tang.

Ngay buổi sáng ngày hôm nay, tôi đang đứng trên lan can thì có một cái xe jeep trở lại. Tôi thấy

mắt chú lính quen quen đang ngó ngác tìm số nhà. Tôi chụy vùi xuống.

- Chú kiếm chỗ Diễm tôi phải không. Có chuyện gì không chú?

- Tôi là Phấn, Trung tá bộ trưởng ngành lâm nghiệp, tôi đến báo cho cô Diễm. Đây là số phòng của ông.

Tôi lắng nghe ngóng, rồi vội cầm vali đi giục, rồi chụy nhanh lên lầu. Chỗ Diễm đang ngồi thì nấp trên chiếc ghế nhìn ra ngoài cửa sổ (Vừa nhìn thấy mà thấy ngay anh Hình ra trước, chụy vùi xuống đi đi dũi theo những bóng hòa châu chụp chụn, leo loét, lúc lúc trên vòm trời tối đen cửa vùng Hồ Bò, Bưởi Lôi. Có những trái thối lóc, rớt xuống, hất vào phòng những tia sáng chụp chụn, đốm đốm trên ghế)

Tôi đứng lắng nghe nhìn chụm mắt lúc rồi vội vã thay đổi, chụy xuống nhà Mổ tôi nói, hỏi gì tôi cũng không nghe thấy nữa! Tôi phóng xe xuống tới Bệnh viện Công Hòa.

Tôi vội đi vội chụy trên những hành lang đầy những người bình. Mùi máu, mùi ê-te, cùng những tiếng rên xiết của những muỗn nú chân tôi lồi. Chạy nhanh! Lắng đầu tiên tôi mới thấy tiếng mắt chụn tranh khấc liếc là chụy nào! Lắng đầu tiên tôi mới thấy sự hi sinh và lòng dũng cảm của những lính trước mắt là vô bờ vô bến.

Chỗ Diễm ơi! Chỗ đã không làm khi trao trái tim của chụy cho mắt người người anh hùng. . .

Hình thêm thìp trong phòng hỏi số. Vừa ngó trán cao cao của anh còn vùi xuống rồi những giòg máu đen sẫm. Cửa phòng đóng kín cửa phòng lông mày chụm mác của anh đốm c băng kín. Chân phải anh cũng bộ trưởng, máu đỏ còn thẫm đỏ trên những đốm băng. Tôi đang đứng lau những vết máu, vết đốm trên thân thể anh thì Phấn đến mắt của già bồng vào. . .

Bà cứ đứng trân trân nhìn Hình. Hai hàng nước mắt chụy trên hai gò má nhăn nheo. Tôi bồng vùi ra ngoài hành lang. Mắt thìu ph, thìu phòng giúi ph u chụy vùi ra, tay ôm con, vội chụy vội gào khóc, vội gọi tên thẫm thìu mắt người. Tiếng gào khóc làm lòng tôi quặn đau. Tôi bồng

Ánh Họa Châu

Tác Giả: Nguyễn Trọng Hoàn
Thứ Bảy, 14 Tháng 4 Năm 2012 05:49

---

nhanh đến chỉ có ghềnh đá dẹt ở gốc cây tròng cá, ngó a mắt nhìn bầu trời cao vời vợi, có những giòi mây tròng vọt ngang. Tôi nhòm mắt liếc nhìn muôn đốm chớp cánh cùng mây lên cao, lên cao mãi. . . Tôi đã nhìn thấy các anh rừi! Các anh rừi cừi nhòm muôn ngàn ánh hào quang! Các anh đẹp hơn cả thiên thần, hào hùng hơn cả những tráng sĩ trong chuyếc cớ tích!

Liếc có tiếng gào thét của mắt bà già kêu tên mắt ngườii con nào đó Tôi mím môi, tôi liếc thấy buốt nhói trong lòng ngườc. Tôi nuốt những giọt nước mắt mặn mặn. . .

Bây giờ thì tôi mới vỡ lẽ ra rằng: Cuộc chiến khốc liệt này đã gây ra biết bao nhiêu nỗi thống đau, mà không có ai có thể chia sẻ cho ai đợc cớ!

Những hình ảnh và âm thanh ấy cứ chớp chớp, bám rịt lấy tôi, theo tôi về tận đờn đờu đợc ng Nguyễn Thiệp Thuệp. Cớ mắt góc phờ đang bắt kịp xe, đang ngập tràn khói pháo! Nhà trai đã đờn rờc dâu rừi! Tôi nghĩ ngay đờn khuôn mắt hí hờng của Quân. Rừi liếc nghĩ đờn cái đờu bằng kín của anh Hinh. Cái đờu có quờn bằng trờng ấy, y như mắt đời khăn tang. Anh đang đờ tang cho mắt cuộc tình dang đờ. . .

Đêm hôm ấy, trong lúc cô dâu chú rể đang đi chào bàn. . Bờng có mắt ngườii đàn bà, đờt theo mắt đờa bé trai. Ngườii đàn bà đi thờng đờn chờ chờ Diệp m, còn đờa bé, trông giống Quân nhờ đứ, chờy tung tăng đời bắt những trái bóng đang bay liệng giống a tiếng cớii, tiếng nói, tiếng bắt của nút chai rừu. . .

Mớ tôi là ngườii ân hận nhỏt. Bà lao tửi, bao nhiêu tợc giờn của bà đờn vào mắt lý nớc đờy, hỏt mớnh vào mắt Quân. Bà lôi xờnh xờch chờ Diệp m tôi ra khời cớa.

Đêm ấy, mớ tôi uống thuốc đờc quỳên sinh. . .

Bờ tôi trờc sau vờn bớ m chỏt đôi môi, không nói mớt liếc. Hôm đờa ma mớ tôi. Bờ tôi chờ nói vờn vờn :

- Bà đi bình an. Gia đình và con Diễm đã tha thớt cho bà.

LỜI KẾT A TUẦN.

Cố tiều đoàn râm ran khi nghe tin Trung tá Nhung, Tiều đoàn trưởng sắp thay thế. Tin ấy, có lẽ bắt nguồn từ sau ngày đoàn thanh tra của Sĩ đoàn (không báo trước) đã đến Tiều đoàn để thanh tra về quân số. . . Rồi lờ mờ ra chuyện bên trong của binh phạm Neak-Luông giữa toán biệt kích của Tiều đoàn với một toán quân của chính quyền Lon-Nol.

Những chuyện Thiều tá Hình, một sĩ quan rất trẻ đến thế “ Ông già” Nhung, làm tất cả bàng hoàng, nhất là cánh sĩ quan. Riêng tôi phẫn nộ hơn hết. Tôi dù về ngay Sài Gòn để khoe với chị Diễm. Chị Kim Anh xía vào:

- Chị Diễm nói thế là không đúng. Vui cái gì cho thằng Tuấn kia chứ! Chị làm cho anh ấy khó xử mà thôi! Tôi chúa ghét cái thế con ông cháu cha!

Tôi xin nói thêm: Tôi có hai người chị Chị Diễm tôi tính tình dịu dàng, nhân hậu nhưng đã sống đã cảm, còn chị Kim Anh đã đẹp sắc sảo, lại có rất nhiều nam tính. . . Hàng đêm, Hai chị ngồi chung một chiếc ghế ngồi đối sát nhau nói chuyện. Bên ngoài là tàn lá của cây vú sữa thối to của nhà ông Tích. Trong khi chị Kim Anh ngủ khò, thì tôi ngày anh Hình đi lính, chị Diễm tôi thắp nhang tạ hai tay vào thành của số. . . Cùng với buổi trưa mùa hè chan hòa ánh trắng, buổi trưa mùa đông xám xịt, đến mùa này đến mùa khác, mòn mỏi nhìn về khoanh trăng có những bóng hồng châu chao qua nghiêng lờ lờ, cùng với tiếng đờ đờ bác tử vùn vùn “ anh ấy chắc đang đứng đờ đờ” vọng về. Chị say nhìn những chiếc C47 lờ lờ trong đêm tối, về ánh hồng hồng châu, về ném vào vòm trời đêm vô vàn tia đến, vô vàn hạt sáng, giêng ng nhô nhô ng dọi sao trên trời! Những âm thanh từ một trận vọng về ấy, có lẽ với tiếng rì rì khô khốc, não lòng của những chiếc lá vú sữa khua ròn trên mái tôn. . .

Cũng may trong Tiều đoàn không ai biệt với tôi và “ Cố giáo” có dính dáng với nhau, chị nói về họ biệt thì còn quê cho tôi biệt là chuyện nào Vì tôi ngày về cả tháng trời đến giờ, mà cái ông trưởng nhà trẻ này không thêm hỏi thăm tôi đến một tiếng!

Ảnh Họa Châu

Tác Giả: Nguyễn Trọng Hoàn
Thứ Bảy, 14 Tháng 4 Năm 2012 05:49

Phải nói cho ngay, tức thì tức thốt. Nhưng tôi khi có ông sắp mặt, không khí trong Tiều đoàn tôi có nghi ngờ rất xác: Lĩnh tráng đả c luân phiên đi phép. Quân số đảo ngũ giếm đi rất nhiều. Khu gia binh của Tiều đoàn đả c anh cho mấy thố mố c vố tu số a. Chẳng có nhợng anh chàng hợu cồ là bốt đốu tôi nay, không còn đả c lè phè nố a rồi. . .

Tháng Năm năm Ấy, thố gian khi anh Hinh vố Tiều đoàn đả c hợu hai tháng. Tiều đoàn tôi trố lố chiố n trốố ng Cầm Bốt lố n thố hai. Lố n này, không phố i lén lút nhố lố n trốố c nố a, Chiố n đoàn 333 cồ a chúng tôi đã công khai giao chiố n vố i nhợng đả tàn quân cồ a Viố t Cồ ng còn đang lố n quố t, đốố ng quân, tái trang bố vố khí. . .

Biố t đốố c bên phía Quố c gia sót tồ ng tính mố ng ngốố i lính mố t , lố i rố t số phi pháo và không yố m, Viố t Cồ ng đã đố i chiố n thuố t, chúng đảo hợm, chố nhợng toán tiố n sát cồ a quân ta tồ i sát gồ n mố i nố súng Thố là kố t rố i! Gồ n quá làm sao đánh bom, làm sao dùng pháo tồ m xa đây?

Tôi nố ng nố c xin vố i Đố i úy Khốố ng, Đố i đố i trốố ng:

- Tôi không thố đốố ng nhìn mố y “ thố ng nhố ” cồ a tôi nố m chố t nhố thố đốố c! Đố i úy cho trung đố i tôi xung phong, lố y xác ra bố ng đốố c!

- Không đốố c, Thiố u úy Tuố n giố i quyố t nhố vố y là không lố n rố i Phố i rút ra xa, cho pháo đố p mố i tiố n vào đốố c. Chúng ta không có quyố n phung phí nhân mố ng đốố c đâu!

Chúng tôi quay nhìn lố i: Tiều đoàn trốố ng Hinh tay cồ m bố n đố , đố a bàn đốố ng ngay sau lố ng chúng tôi lúc nào không biố t! Tôi vố n là đố a ít tồ chố , vố i vàng đốố ng nghiêm, hai chân rố p vào nhau:

- Chào Cồ u giáo!

Thố là tồ bố a đó, cồ Tiều đoàn biố t đốố c số quan hợ giố a tôi và Thiố u tá Tiều đoàn trốố ng.

Cũng tôi mất trộm y, tôi bắt thủng, vết thủng này làm tôi phẫn vĩnh biệt trộm mất Trong lúc chờ trộm thăng trộm thủng. Anh Hình đứng ngó sát bên tôi, lên đầu tiên, tôi mới thấy anh cười đùa, anh vỗ vào vai tôi:

- Nhà có mất cậu con trai, xuất ngũ làm thợ a t là phải làm r!

Tôi còn gặp anh Hình hai lần nữa, mất lần hôm đưa ma tôi. Mất lần nữa, anh Hình vỗ gập ba tôi để xin hỏi cậu đi tìm, nhúng b ch tôi c tuy t.

Cho đứng cái ngày cậu miền Nam tan v . . .

LỜI KỂ CỦA CÔ Y TÁ PHÒNG MẠCH BÁC SĨ QUÂN.

Ngay sau khi chi m trộm miền Nam, tôi được đem tôi vào Sài Gòn Sau này tôi mới biết, số dĩ m tôi cho tôi đi theo bắt tôi vào đây, vì nghe nói, tôi chia c t đ t n c, lúc ch a l y m tôi, bắt tôi có chia tay với mất tình l n, mà ng i y bây giờ đang ở trong Nam! Hèn gì, ngay khi đ t chân vào “ Vùng v a gi i phóng”. Ng i ta t cán b đ n th ng dân, ch y đôn ch y áo mưa gom nh ng th mà, m i vài tháng tr c đây thôi, h nghĩ, ch có thiên đ ng m i có. Còn b tôi thì c c m m t m nh gi y, đi h t đ ng này đ n ph khác đ ki m tìm cái gì mà tôi không th bi t đ c!

B tôi làm trong y ban An ninh N i chính, nên ông đã không ng n ng i cho tôi thâm nhập vào ngành y (Vì tôi đang học y khoa ở Hà N i) đ theo dõi các y, bác sĩ c a chính quy n Sài gòn đang ph c v cho cách m ng.

. . Đó là nh ng th i đi m mà dân chúng miền Nam, v i không ít là nh ng ng i dân thân C ng, nh ng ng i đã t ng, m t này hay m t khác, đã giúp đ cho C ng s n t n chi m miền Nam, thì bây giờ đã hoàn toàn v m ng. Nh ng v n còn vô s nh ng ng i mà trong muôn vàn th ng kh c a ng i dân, h đã ăn nên làm ra. Trong đó có bác sĩ Quân. . .

Thì là tôi đi vào làm việc tại đây. Tôi có một chút nhan sắc, tôi đi biết bà vợ của ông bác sĩ có nhu cầu máu ghen. Đi với ông bác sĩ, đó là một người khác, nhưng đi với tôi. Nó là cái khiến che chắn cho tôi khỏi bị sự tấn công liên tiếp của ông chồng háo sắc.

Tôi cũng nói thêm, như một nhu cầu trí thức bởi ý niệm Quốc gia chủ yếu theo Công sản, ông Quân đã làm tôi Phó giám đốc của một bệnh viện lớn Ông đã đi kết nạp vào đảng, và đã đi tìm kiếm những bệnh nhân cho các đồng nghiệp cao cấp. . .

Một buổi chiều cuối năm 1978, có một người phụ nữ hình dung tiêu biểu như người đẹp, trong một bộ đồ bà ba đen sắc sảo.

- Có lẽ chồng khám bệnh lớn đâu. Cho tôi xin chứng minh nhân dân để tôi làm hồ sơ bệnh án!

Người phụ nữ:

- Tôi chồng mua giấy Bác sĩ có chút việc riêng, xin chồng nói. . . Tôi là Diễm. . .

Bác sĩ Quân chủ yếu ra, như một con hổ đói lâu ngày thiêu đốt, như không hề biết việc có một cô gái, bác sĩ Quân kéo tay người phụ nữ vào phòng. Vợ đi về nhà thẫn thẫn.

- Anh đã nhận em! Vào đây, vào đây anh giúp cho!

Người phụ nữ vừa khóc vừa phân bua:

- Xin anh hiểu cho: Không còn cách nào khác, tôi mới đến đây tìm anh!

M&#t t&#m v&#n ép nh&# ngăn cách phòng khám b&#nh và căn phòng nh&#n b&#nh, n&#i tôi ng&#i. Đ&# đ&# cho tôi, l&#n đ&#u tiên th&#y ng&#i ta làm chuy&#n gi&#i tính. Bác sĩ Quân b&# th&#c ng&#i ph&# n&# đ&#t lên c&#nh bàn. . . Tôi tròn m&#t nhìn, đ&#ng tim, m&#t nóng b&#ng. Tôi run r&#y nh&# đang có m&#t ng&#n l&#a thi&#u đ&#t t&# trong ng&#i. Cho đ&#n khi, ng&#i ph&# n&# y v&#a g&#t n&#c m&#t, v&#a nh&#t m&#t n&#m ti&#n vào c&#p qu&#n, &#ng th&#p &#ng cao, đi nh&# ch&#y ra kh&#i c&#a. . .

L&#I K&# TH&#M C&#A TU&#N.

Sau ngày đ&#i quân tinh nhu&# b&# b&#c t&#. Hai ông Trung tá, m&#t trong ngành C&#nh sát, m&#t Trung đoàn phó, thu&#c S&# đoàn 5 BB. . . Là hai ng&#i thân nh&#t c&#a gia đình tôi b&# đ&#a đi c&#i t&#o b&#ng chuy&#n t&#u Sông H&#ng đ&#u tiên đ&# ra B&#c. Gia đình tôi cũng nh&# bao nhiêu gia đình khác, tan nát, kh&#n kh&# vô cùng t&#n. . .

C&# vài tháng m&#t l&#n ch&# Di&#m ph&#i tìm ng&#i đ&#n đ&# bán nh&#ng đ&# đ&#c trong nhà, đ&# l&#y ti&#n ra B&#c thăm nuôi b&# tôi và anh Hình Cách đây kho&#ng n&#a tháng, gia đình l&#i nh&#n đ&#c tin ba tôi b&#nh n&#ng, r&#i l&#i đ&#c tin anh Hình tr&#n tr&#i, b&# b&#t l&#i, b&# đánh đ&#p, b&# đ&#m đi b&#nh vi&#n. Cái gì bán đ&#c thì gia đình đã bán r&#i! Sau cùng, tôi ph&#i đ&#n m&#n ti&#n anh Quân. Anh &#y không th&#m nhìn tôi, l&#nh l&#ng nói:

- C&#u b&#o cô Di&#m đ&#n đây g&#p tôi!

Đ&#ng ti&#n lúc này đã v&#t lên trên c&# lòng t&# tr&#ng, trên m&#i giá tr&# đ&#o đ&#c và nhân cách. L&# dĩ nhiên ch&# &#y ph&#i t&#i. . . R&#i m&#t hôm, v&# ông &#y, đ&#m hai cô em gái đ&#n t&#n nhà tôi. . . Ch&# Di&#m đã ph&#i qu&# xu&#ng khóc l&#c van xin. Tôi &# trên l&#u ch&#y xu&#ng, nhào t&#i. Ba ng&#i đàn ba không dám làm đ&# n&#a, đ&#ng tr&#c c&#a nhà tôi tru tr&#o c&# ti&#ng. . .

Vào nh&#ng lúc &#y. . . Càng th&#ng b&# tôi, th&#ng anh Hình, th&#ng ch&# Di&#m, tôi l&#i càng th&#m th&#a, càng hi&#u vì sao bao nhiêu chi&#n sĩ qu&#c gia, bao nhiêu chàng trai dũng c&#m nh&# anh Hình đã ph&#i n&#m x&#ng g&#i đ&#t, xông pha tr&#c làn tên mũi đ&#n đ&# b&#o v&# cho mi&#n Nam không l&#t vào tay C&#ng s&#n. Đ&# hàng tri&#u ng&#i vô t&#i không ph&#i s&#ng l&#m than nh&# bây gi&#.

Đang lúc gia đình tôi đi vào ngõ tắt không lối ra, thì nhän đäc tin cäa chä Kim Anh tä mät träi tän nä. Ngay tháng sau, chä đã män tiän ngäi quen đä gäi vä cho gia đình. Chä Diäm thoát ngay cän bäc cä. Thänh thoäng, trên đäi mät bä câu lúc nào cũng nhä muän khóc äy. Đã có le lói nhäng tia sinh khí. Chä đem tiän lên biäu mä anh Hinh, nhäng cä bà không nhän. Khi chä kä chuyän chä Kim Anh đã đi thoát và gäi tiän vä. Cä quät näc mät:

- Räi ra, nhäng ngäi làm phäi cũng sä đäc träi đät phù hä đä träi. . .

Chä em tôi đang đänh chào cä xin vä, thì bäng mät cä chä nhä muän ngăn läi. Cä đi vào trong nhà. Mät lúc sau đi ra, cä väy chä Diäm đän gän:

- Con äi! Đän đây mä bäo!

Cä läy ra mät säi dây chuyän, có täng Phät màu xanh lá mä, đeo vào cä chä tôi:

- Thäng Hinh cä tù biän biät, mä biät säc mä không còn chä nó đäc näa räi. Tä nay, con là con cäa mä. . .

Cä lau näc mät. Hai chä em tôi đäu khóc.

LäI Kä Cä A NGäI . . . Kä CHUYäN.

Tôi bä bän bè cũng nhä đäc giä, nhät là nä đäc giä thäng chä chiät tôi vä nhäng câu chuyän không đäu không đäu, läi không có häu tôi thäng viät đäng trên báo, có ngäi còn nghi ngä nhäng tình tiät tôi đän chuyän. . . Và chính tôi cũng chäng đäng nên truyän này, khi buäi sáng ngày hôm äy : . . Tôi bä tù chung väi Hinh ä Yên Bái, näm ngay bên cänh. Tôi và Hinh thân nhau có lä vì näi bät hänh cäa chúng tôi na ná nhä nhau. . . Anh rät kín tiäng, nhäng khi đã thân räi, anh đã kä cho tôi nghe vä ngäi cha đã chät trän, vä mät bà mä già đang bä thäp khäp, vä mät cô ngäi yêu đang chäu nhäng đäng cay ngoài đäi. Tôi chä biät có thä. Cho đän mät hôm. Tôi và Hinh cùng đäc gäi ra thăm nuôi mät lúc. Tôi ngäc nhiän vì tôi vän là mät “đäa mä cô”

Ánh Họa Châu

Tác Giả: Nguyễn Trọng Hoàn
Thứ Bảy, 14 Tháng 4 Năm 2012 05:49

Mọi côì có nghĩa là trong thời gian này từ không được có thể, thăm nuôi gì cả.

. . Có hai cánh áo bà ba đen vậy chúng tôi từ đó xa. . . Hình ghé tai tôi nói nhỏ : "Có đứa em của Diễm đi theo, cậu như như nó là thân nhân như đã ghi trong giấy thăm nuôi."

Diễm được cho đến như người trẻ con mới Hình. Tôi và người em người người người nhìn nhau. Người người quỳ gối ra như :

- Các anh các chị bắt đầu quan hệ đi.

" Người em" cúi cho tên quỳ gối bao thu. Nó cầm ngay lấy, rồi đi đến cuối phòng, rồi có một khung cửa sổ trông ra vườn rau xanh, như một đầu hi vọng cho phép chúng tôi từ đó.

- Em là Kim Anh, em của chị Diễm.

Tôi từ một lúc búng. . . Cho đến bây giờ, khi vẫn hỏi tôi:

- Sao bây giờ anh, làm được gặp một, một anh chị đến như, gặp anh gặp như thầy vậy một kim vậy?

- Em được có chị, tính từ ngày anh bắt đầu vào tù, cho đến ngày gặp em hôm nay, gần ba năm rồi. Anh mới được nói chuyện với người khác phải !

- Thế chị Thế. . .

Bây giờ tôi nghe người bắt, nàng biết ngay rằng, nàng đang cầm vào nỗi đau từ cùng của tôi. . Đó là nỗi duy nhất, vậy tôi như được tên một người đã bắt tôi đi. . .

Vì tôi hỏi tiếp:

- Thì bạn ưu tiên giúp em, anh thấy em thế nào?

Tôi trả lời:

- Thì như anh đã nói, lúc này, ai cũng là tiên nữ cả thôi!

Sau này, tôi đã kể cho bạn tôi nghe về Thu, Thu đã rất sang trọng khác, ngay sau khi tôi bước chân vào trường cấp 1, đến bạn tôi mình tôi bước vào trong nhà nhấc ghế ngồi ngã ngửa. . . Mọi tôi đã già, các anh em tôi thì kiên trì nhấc ghế. Nhưng ngày trước có cho thăm nuôi, là niềm vui to lớn của chúng ta có thân nhân đến thăm, nhưng cũng là nỗi tủi thân khôn cùng của chúng ta. Chúng ta vào nhà ngày đó, tôi cùng chúng anh em trong căn phòng này, tôi thì mang bàn ghế ra ngoài đá vung, tiếng là đánh chén, chén thức ra để chửi trợn nhấc ghế lao xao, nhưng tiếng cười ròn rã, nhưng mùi thơm ngào ngạt cả để ăn, cả mùi khói thuốc đê mê. . .

(Các bà Xin tha lỗi! Trách kia, tôi cũng nghĩ chúng ta có thói quen mình, khỏe cả, khỏe hạnh phúc, nhưng đàn ông chúng tôi, đã chung sống với nhau trong hoàn cảnh như thế này, tôi mới thấy, nhưng ý nghĩ trên là có chút khét khe.)

Hôm cũng đem để ăn chia cho chúng tôi, đem bánh kẹo ép chúng tôi ăn, nhưng trong cái nhìn xót xa đó, cũng có lớp lớp nhấc ghế niềm hào, là mình có được bà và bạn tôi, chính chuyên.

Nhưng trường học này, dù cho cái bao tử xúi bậy, tôi khéo léo để chén, chén xin mới để thu cả, cả mới chén rít vài hỏi cho trước để quay cuộc rồi ngã lăn ra ngủ.

Cho đến khi Kim Anh ra thăm tôi lần thứ hai, lần này, nàng cho biết, là lần cuối cùng trước khi

nàng viết biên.

(.Nếu u các bän còn đäc đäc nhäng dòng chä trên, äy là do tính tham lam của người viết. Tôi đã tính bä chúng đi nhiều lần, viết quá nhiều chi tiết về mặt nhân vật phụ như thế là người viết đã vô tình ä ra cái väng về của mình rồi) Vì thế, tôi xin trä về với những nhân vật chính:

Khi Kim Anh xem xong bản thảo, nàng băn khoăn:

- Chi tiết nào của anh cũng đều xác thực rồi, chỉ có phần kể của cô ý tá, hình ảnh không đúng! Anh đào ä đâu mà ra vậy?

- May quá, em đã giúp cho anh hoàn thành truyện ngắn này mà không sợ bị xúc phạm đến chuyện!

Tôi cảm ơn vì tôi:

- Viết toàn chuyện thật, thì khác nào như viết như ký, câu chuyện sẽ như thật! Đó là của cô ý tá cũng là chuyện thật, ä ra anh phải để ä trên mặt phải! Thế hiện mặt sẽ thật, cho gặp gỡ người như họ của thì chỉ nhà văn bác thầy mới làm nổi! Anh thì vẫn không có cái tài phân cảnh như thế... (Cho nên những đoạn sau, ä ra phải để trong: “ Läi kể thêm của cô ý tá phòng mặt bác sĩ Quân”):

. “ . . Sau khi người thiäu nä äy bä đi, tôi như người bä lên cơn sốt. Tại tôi chỉ nghe thấy những tiếng ù ù như gió thổi, hai má tôi nóng bừng như đang ngồi bên bếp lửa. Toàn thân tôi căng cứng, tất cả tế bào trong như muốn bật văng ra khỏi cái cơ thể ấm đäm địa mặt trời.

Bác sĩ Quân bước ra, trên gương mặt ông ä ra vẻ thäa mãn Ông nhìn tôi như nhìn mặt con mèo đã bị mất cäy. Ông äy xe, phóng nhanh ra cửa.

Gần tôi ông ta mỉm cười, mặt đỏ bừng, toàn thân bốc ra mùi rượu.

Tôi nói:

- Tôi nghe bác sĩ không vậy. Tôi đã không nhận bệnh nữa!

Quân nheo mắt nhìn tôi, có lẽ họ đã đỡ đỡ cái nỉ khao khát đang bừng bừng trong tôi!

Quân quàng tay qua vai tôi, kéo tôi vào phòng trong. . . Lần này, tôi không chấp nhận nữa. Đến giờ này, tôi không còn nhận được cái cảm giác đau đớn kỳ lạ ra sao nữa, nhưng tôi nhớ . . . Tôi đã khóc khi nghe Quân nói:

- Bà, hóa ra em vẫn còn trinh chăng?

Tôi nghe tiếng xe của Quân bèn đi. . . Tôi nhìn xuống dưới gầm bàn. . . Có một lá thư của một cô giáo viên tên miên Bèn gửi cho một người tên Diễm, chắc là tên người con gái buổi chiêu đánh rượu. . .

Đêm hôm đó, toàn thân tôi đau nhức, phần vì lòng đau tiên chung đứng xác thối, phần nữa là vì một nỗi tội lỗi nặng nề như nặng nề đứng sóng ma, đập liên hồi vào thối xác và tâm hồn tôi. Tôi không ngủ được, rồi đem lá thư tôi đọc mồm đọc ra được.

Tôi bật khóc khi xem xong lá thư kỳ lạ, rồi tôi đọc được lòng nữa. . . Tôi đọc của một người từ gửi cho cô Diễm mà một dòng suối chảy trên những ghềnh thác, có những hạt cuội là những nỗi khổ đau triền miên của chúng tôi vì tội lỗi nặng nề như nặng nề! Họ còn chính khí lắm! Một đóa quân, gương những sự quan trọng của tù này, làm sao tôi thua trận được như? Một người tình hi sinh cho người mình yêu như cô Diễm, tôi đã thấy rồi thì như thế (tối ngày tôi đứng chân đến miên đứng mà trộm khi lên đứng, tôi chợt nghe những lời tuyên truyền xâu vụn họ. Sao tôi biết đó là một xã hội đi ngược lại?)

Bác sĩ Quân bắt mẹ tôi chờ Phó giám đốc bệnh viện. Trong đó, bà và ông đã bắt ông ta, đem hai con đi vượt biên. Tôi nghiễm nhiên trở thành bà bác sĩ họ.

Sau đó một năm, thầy không thể sống chung với chị để mẹ đi theo anh Quân đến tôi vượt biên. Trong khi đi, tôi đã lên theo đường của bác thì để tìm đến nhà cô Diễm, lúc ấy, cô Diễm đã ra ngoài Bắc thăm nuôi. Tôi gọi là anh Tuấn của nhà ký của tôi. Tôi là đàn bà, tôi biết, nhưng ý nghĩ và nội tâm của tôi ghi lại những ngày đầu khi thoát thân với người mình không yêu, của tôi và của cô Diễm chắc phải giằng nhau. Tôi nghĩ, khi đến nơi những dòng tâm sự ấy, cô Diễm sẽ nhớ đi sự đau đớn vất vả, khổ đau”

LỜI KỂ CỦA BÀ M.

Có lẽ là người Công giáo, chắc của không tin vào thuyết nhân quả đâu nhỉ? Tôi chung, có một lý thuyết cao siêu với với những thứ, chứ tóm gọn vào có một câu của miêng của dân gian: Gieo nhân, gặt quả!

Ngày tôi khi nó còn đi học, già đã cảm thấy hình ảnh với cái thầy Quân ở thầy Thi nhưng, thầy hình ảnh như bắt bắt bùa! Mẹ Thi nhìn vậy này náy, với việc gì thì u cho Hình đến đây kèm tôi nhà ông Đức Thi nh, để đến tôi việc thầy Quân lọt vào cái nhà này, nó làm cho gia đình nhà người ta tan nát. Nhưng, trời cũng có một của, rồi người ác cũng bắt đầu như mà thôi! Nghe nói sau này, với bắt, mang cô y tá Bắc về bắt y-mười-lăm vượt biên, một cái tầm cái tích. . .

. . . Mãi cho đến năm 1986, thì thầy hình để c tha, cái hôm của lên báo cho già, già cảm thấy ngấm mấm kia đây! Nhưng thầy tôi nghĩ, sau khi tù ra. Đó là là của một thầy tôi káo trá trong tâm lý. Có ngày, của làm lì nhó chớ ăn với ng bắt. Con Diễm ở bên thì không sao, nhưng nó mới với Nguyễn Thi Thu là của đã bắt ch, đã cáu gắt rồi! Ngày xưa nó đâu có như thế?

Một hôm, già bắt nó:

- Phải tính làm sao đi chứ! Con người ta hi sinh của một để cho mình. . .

Hình nó bắt đầu bắt tai:

- Mẹ ơi, con phải làm sao bây giờ? Có không chịu. . . Cô ơi mẹ ơi, không còn xong đáng với con nữa! Chỉ u nay cô ơi lên, mẹ nói giúp con một tí nhé. Có rồi thì nhé mẹ.

Buổi chiều hôm ấy, già đã dè tính nhúng câu để nói với con Diễm, thì thằng Tuấn chạy xe lên báo tin con Diễm bắt xe tông, đang nằm nhà thối nhé. Thằng Hình đến nói, chờ để nghe Diễm nói để có mẹ y tí nhé:

- Em buồn lòng lắm anh ơi. . . Nghe, . . .

Rồi con Diễm mê đi, rồi cả họ đến sau mẹ để chuyển qua phòng hồi sức. . .

(Ghi chú của người viết: Hình đi HO 30, trước đó một tháng, bà cả qua đời)

K T.

Ngày nào cũng vậy. Đúng vào lúc chuông nhà thờ Tin lành ở góc đường Texas và Louisiana đổ, thì có một người đàn ông, tóc hoa dâm để một chiếc xe lăn, trên xe là một thiêu phu rồi đổ về hàng công viên Balboa. . . Thỉnh thoảng, người chỉ đường xe lăn, cúi xuống âu yếm sửa cho vài cái khăn quàng cổ, đó là một chiếc váy dù màu trắng của loại đơn 80 ly chiều sáng.

Khi đến công viên, người đàn ông lấy ra một chiếc ghế xếp bằng vải, rồi hai người chầm chậm vào nhau nói chuyện, rúc rích như một cặp nhân tình.

Công viên có hàng cây cao, nhìn về phía tây, hàng hôm trời lãnh đặng sáng chiều,

Ánh Họa Châu

Tác Giả: Nguyễn Tráng Hoàn
Thứ Bảy, 14 Tháng 4 Năm 2012 05:49

---

chiếc cốp xe Colorado ngoằn ngoèo, cao tít, có nhông đèn màu đỏ, nôi đuôi nhau, nhọt con ráng láa. . . Diêm tháng chá cho cháng:

- Anh xem kìa, giáng nháng tia đèn láa. . . đuái nhau trên vòm trời đêm ngày xáa. . .

Hình cũng tháng âu yám chá cho Diêm:

- Em có thấy, nhông ánh đèn lù mù cháp chán trong sáng kia, y nháng bóng họa châu, áa quên! Nháng bóng thiên cháng tỏa sáng qua nhông tháng năm chỉ n tranh, nhông thân phán lán đèn ngày nào. . .

Hình tháng xoay cái xe cho đỡ mệt vái anh, rái anh dùng hai bàn tay xoa bóp đôi chân cho Diêm Diêm xúc động nhìn cháng:

- Trời cho anh quá, biết bao giá em mới khái đác đây. . .

- Bác sĩ châm cốp xe ráng, cốp cái đà này, thá nào em cũng đi lái đác, nhông mình đáng gián. . Ngày xáa, anh chá có mệt ác ao, khi nào chinh chiến tàn, sá bát chác anh chàng Tráng Vô Ká gác kiám quy án, cùng Triáu Minh lãnh du quan ngoái, chặn ngáa, nuôi cốp xe, vá lông mày cho ngái yêu!

- Tháng thay cho Triáu cô nháng bây giờ đã bá phá bá võ công rái Còn anh chàng Tráng thì phái cáng ngày phái quán quát đi cáy, tái vá còn phái háu vá. . .

- Vái võ công nhá thá này, thá nào chàng ta cháng tìm đác thuác giái cho vá cá chá! Yên tâm đi muái muái!

Hai ngái cùng cái vang.

Ánh Họa Châu

Tác Giả: Nguyễn Tráng Hoàn

Thứ Bảy, 14 Tháng 4 Năm 2012 05:49

Bóng thiên cháng cáa mát thái xa váng, tá vùng sáng lánh, láe ra nháng hát nhá li ti nhá nháng chiác đèn cá bé tí, đang nhá muán kéo cá nháng cán đông gió cùng vái hai ngái vá nái chân trái cũ cáa nháng ngày trán mác, có tiáng súng nát phía, có tiáng hô xung trán, có tiáng phách cáa trác thăng tán tháng. . Vá căn nhà á đáng Nguyán Thián Thuát, nái đã láu giá cáa hát tác nháng ác má cùng nái niám bát hánh, căn nhà có khung cáa sánh, có ánh trắng nhá nháng bóng háa châu huyán hoác, vát vá khác khoái. . .